

bedømmelse af et vandværksprojekt, og at den teknisk sagkyndige derfor efter indenrigsministeriets opfattelse i alle sager om udførelse af vandværksanlæg må være en vandværkstekniker. Dette vil formentlig ofte være en civilingeniør eller akademiingeniør, men der vil også være mulighed for at antage en anden tekniker med tilstrækkeligt kendskab til vandværker. Er den foreslåede sagkyndige ansat under en offentlig vandforsyning, vil sagen om hans udpegning formentlig altid indeholde en erklæring fra vedkommende vandforsyning; herudover vil der imidlertid kunne være tale om at udpege f. eks. stadsingeniører og vandværksdirektører, og man har ment det rigtigt at fastholde, at der altid skal indhentes en udtalelse fra Danmarks tekniske Højskole. I sager, der ikke drejer sig om selve vandværksanlægget, men f. eks. alene om, hvorvidt grundvandet er tilstrækkeligt beskyttet, eller om der er vand nok i området til at forhøje indvindingsretten for et eksisterende anlæg, kunne der være spørgsmål om at anvende hygiejnisk eller geologisk sagkyndige i stedet for vandværksteknikere. Da vandværksteknikere imidlertid vil have en betydelig erfaring også i sådanne spørgsmål, og da det vanskeligt på forhånd kan ses, om sagen ikke også vil komme til at indeholde egentlig vandværkstekniske spørgsmål, finder man det rigtigt, at den teknisk sagkyndige altid skal være vandværkstekniker. Indenrigsministeriet finder det imidlertid rimeligt, at de for tiden fungerende, geologisk sagkyndige, der har betydelig erfaring i disse sager, også fremtidig skal kunne fungere som teknisk sagkyndige i vandindvindingsager; dette er foreslået i nærværende lovforslags 72, stk. 3.

Også i øvrigt kan indenrigsministeriet i det væsentlige tiltræde KF § 5. Med hensyn til landvæsenskommissionernes behandling af sagerne „efter reglerne i lov om landvæsensretter“ må det være en følge af landvæsensretsloven, at også andre regler end sagsbehandlingsreglerne kommer til anvendelse, herunder reglerne i § 48 om fritagelse for at betale sagsomkostninger. Hvad særligt angår de teknisk sagkyndiges stilling i kommissionerne, er det indenrigsministeriets indtryk, at det har været en god ordning, at de teknisk sagkyndige alene har været medhjælpere for landvæsenskommissionerne og ikke egentlige medlemmer af kommissionerne, idet de sagkyndiges friere stilling i forhold til kommissionerne kan tænkes at have gjort det lettere for dem at mægle forlig.

§ 4 svarer herefter til KF § 5 med følgende ændringer:

Bestemmelserne i KF § 5, stk. 1, 2. og 3. pkt., om landvæsenskommissioner for vandindvindings-

anlæg i Københavns kommune er udeladt. Reglerne om „faste“ landvæsenskommissioner for det stor-københavnske indvindingsområde, jfr. nærværende forslags § 5, vil nemlig medføre, at også sager om industrivandforsyningerne i Københavns kommune henlægges under den „faste“ kommission, og der vil derfor ikke blive indvindingsager tilbage til en særlig kommission for indvindingsanlæg i København. Betydningen af særlige landvæsensretsregler for København vil derfor kun blive, at der også i København skal udnævnes landvæsenskommissærer, som vil kunne indtræde i forskellige landvæsens- og overlandvæsenskommissioner til behandling af vandforsyningssager. En regel herom er optaget i nærværende forslags § 4, stk. 2. De pågældende landvæsenskommissærer skal i overensstemmelse med landvæsensretslovens § 9, stk. 3, udnævnes for 8-årige perioder, jfr. dog overgangsreglen i lovforslaget § 72, stk. 2, og skal i overensstemmelse med landvæsensretslovens § 9, stk. 4, træde tilbage ved 70-års alderen.

KF § 5, stk. 1, sidste pkt., hvorefter der, når lovforslaget taler om landvæsenskommissioner, sigtes til kommissioner nedsat efter reglerne i vandforsyningsloven, er udeladt, da det efter indenrigsministeriets mening i reglen vil følge allerede af sammenhængen. Når der i nærværende lovforslag tales om landvæsenskommissioner, overlandvæsenskommissioner eller landvæsensretter, sigtes der overalt til landvæsenskommissioner og overlandvæsenskommissioner nedsat efter reglerne i forslaget, alene med undtagelse af §§ 68, stk. 1, 69 og 72, stk. 1, hvor det af sammenhængen fremgår, at der sigtes til landvæsenskommissioner, som virker efter 1926-loven eller (med hensyn til § 69) eventuelt efter vandløbsloven. Man har brugt betegnelsen „landvæsensret“, når bestemmelsen kan finde anvendelse både på en landvæsenskommission og en overlandvæsenskommission. I nogle tilfælde er betegnelsen „landvæsensret“ herefter benyttet, hvor spørgsmålet kan afgøres af landvæsenskommissionen, hvis det rejses i 1. instans, og af overlandvæsenskommissionen, hvis det rejses i 2. instans; i sidstnævnte tilfælde også, hvis spørgsmålet ikke har været fremme i 1. instans, jfr. forslagens §§ 15, stk. 3, 16, stk. 2 og 3, 17, 18, stk. 1, nr. 7, og stk. 2, 24, 43, 61 og 63, stk. 2. I andre tilfælde er betegnelsen „landvæsensret“ brugt, hvor spørgsmålet altid først må behandles af en landvæsenskommission og derfor, hvis det først dukker op for overlandvæsenskommissionen, må medføre hjemvisning til fornyet behandling for landvæsenskommissionen, men hvor overlandvæsenskommissionen dog kan afgøre spørgsmålet som ankemyndighed, jfr. forslagens